

10. søndag efter Trinitatis, 8. august 2021: Luk. 19, 41-48.

Af Søren Kristoffersen

Salmer: 10 Alt, hvad som fuglevinger fik, 384 Til klart Guds ansigt vi skal se, 448 Fyldt af glæde over livets under, v. 1 – 3, (Dåb) 448 Fyldt af glæde over livets under, v. 4 – 6, 318 Stiftet Guds Søn har på jorden et åndeligt rige, 447 Herren strækker ud sin arm, 587 Guds egen kære Søn.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Da Jesus kom nærmere og så Jerusalem, græd han over den og sagde: »Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne. For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid.« Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: »Der står skrevet: »Mit hus skal være et bedehus.« Men I har gjort det til en røverkule.« Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperstepræsterne og de skriftkloge, ja, alle folkets ledere søgte

at få ham ryddet af vejen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele folket hang ved ham for at høre ham. Lukasevangeliet 19,41-48

Jesus var en mester udi ord. Med få sætninger kunne han indramme en situation fra dagligdagen eller en stemning blandt de folk, han talte til. Men Jesus var også en handlingens mand. Ved hjælp af én enkelt handling kunne han udtrykke meningen med eller rækkevidden af det, som han lige havde sagt. Der var en dyb sammenhæng mellem følelser, tanker, ord og handlinger hos Jesus. Det var netop et af hans særkender. Hans varemærke.

Derfor var det altid meget udfordrende for folk at lytte til ham og se ham handle. Ikke bare pga. den nysgerrighed, det vakte, men også fordi når Jesus foretog sig noget, så skete der noget med mennesker. Mange mennesker blev dybt ramt i deres hjerte og undergik en regulær menneskelig forvandling. Andre blev provokeret af det, han sagde og gjorde, og ville med alle midler forhindre ham i at skabe for meget uro blandt befolkningen. De så Jesus som en trussel imod det bestående. Og deri havde de jo faktisk ganske ret. Han var ikke sendt til verden for at tale verden efter munden.

I dagens evangelium får vi det indtryk af Jesus, at han optræder som en profet, der kan se ind i fremtiden. Han står udenfor Jerusalems porte og kigger op på byen, og han har et indre syn af noget forfærdeligt, der vil ske med byen:

”For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid.”

Dette er hårde ord, men rent faktisk så kommer dette til at indtræffe ca. 40 år senere, i år 70 e.Kr., da romerne angreb og brændte Jerusalem af, dræbte tusindvis af jøder og destruerede Salomons tempel, jødernes helligste sted, efterladende sig intet andet end ruiner og murbrokker, klageskrig, død og lemlæstelse.

Jesus selv har ikke noget dødsønske for byen Jerusalem, tværtimod siger han: ”Jerusalem, vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred.”

Af hele sit hjerte ønsker Jesus, at hans folk, jøderne, må finde fred med sig selv, med andre folkeslag - og med Gud. Men han ved også, at vejen til fred lige nu og her er skjult for deres øjne. Fordi mennesker har glemt, hvad det ord betyder: Fred! De har lagt afstand til al form for ydmyghed og lydighed over for Gud. De har endnu deres tempel, men det er ikke længere Gud, de tilbeder. De dyrker deres eget hjemmelavede billede af Gud, et billede som giver dem en tro på, at hvad de end foretager sig, så er dét det rigtige. Ligesom hære, der rejser sig imod hinanden, ofte tager Gud til indtægt for lige netop deres sag. Så sikre på sig selv var jøderne i Jerusalem.

Men det er ikke sådan, Jesus forstår det at tro på Gud og sætte sin lid til ham. Tro på Gud giver ikke en ret til at bruge Guds navn til egne selviske formål og aktiviteter. Tro på Gud giver ikke frihed til at udøve terrorhandlinger og slå ihjel i Guds navn. Ej heller giver det mennesker ret til at manipulere eller undertrykke andre mennesker i Guds navn. Den slags handlinger er afskyelige i Guds øjne.

Det er grunden til, at Gud har måttet sende sin egen søn, for at lære os at elske vores fjender i den forstand, at vi anerkender, at også vores fjender er Guds elskede skabninger, og lære os at vende den anden kind til i stedet for at slå igen. Vold avler vold, og krig er ikke vejen til varig fred. Det som vi sår, det høster vi.

Sand fred kommer indefra, fra en ændring af menneskers sindelag og livsindstilling. Og Jesus er kommet til verden for at lede os i retning af fred i overensstemmelse med den kærligheds og barmhjertigheds ånd, der råder hos hans himmelske far.

Den fortælling, vi får fortalt i dag, handler altså ikke snævert om byen Jerusalem, selv om byen Jerusalem endnu den dag i dag synes at være en evig kilde til religiøse og politiske konflikter og har det med at tiltrække sig religiøse fanatikeres opmærksomhed.

Jesus ord og handling i dagens tekst, vil jeg mene, rækker ud over enhver aktuel konflikt i verden og har til formål at mane til alvorlig eftertanke hos alle såkaldt gudstroende.

I dag hører vi, hvordan Jesus vandrer op til tempelbjerget, til Salomons tempel, Guds eget hus, men her har han mere end svært ved at finde Gud til stede, endsiges det der bare ligner gudsdyrkelse blandt folket.

Hvad han finder dér, er mere at ligne med en markedsplads, hvor alle er travlt optaget af at falbyde deres varer for at gøre en god handel, langt mere end optagethed af, hvordan de kan tjene og tilbede Gud.

Folks sind er fyldt op helt og holdent af verdslige, økonomiske tanker og bekymringer, og tanken om, hvordan de kan være lydige sønner og døtre overfor Gud ligger dem fjernt. Guds ånd er blevet skiftet ud med denne verdens ånd, en hyklerisk og selvisk ånd, og det er det, som får Jesus til at reagere så voldsomt. Han bliver simpelthen stik-tosset.

I hans øjne er dette den rene blasfemi. Det er at tage Gud som gidsel og gøre Ham til en fange af vores eget yderst jordbundne og ensrettede sind. Guds ånd har ikke længere en chance for at komme til orde i al sin majestæt i dette cirkus af handlende. En røverkule, kalder Jesus det ligefrem.

Så næste trin, vi hører om, da Jesus er kommet ind i templet, er udtryk for en frigørelse, en renselseshandling. Gud må befries fra menneskets greb, fra det som forhindrer Gud i at blive hørt og set som den ophøjede magt, Han er. Og selve tempelbygningen, med den urene og verdslige ånd, som har taget bolig i den, har brug for at blive rensed ud og blive genoprettet som den rene og hellige plads, hvor Guds

ånd har bolig, og som ikke kan sidestilles med noget andet sted i verden. Gud er ovenover denne verden, skuer ud over alting og bekymrer sig om alt, hvad der sker rundt om i universet, fra det største til det mindste. Men Gud er også midt i vores verden, levende her midt iblandt os gennem Jesus ord og handlinger og gennem Helligåndens gerning den dag i dag. Og hvor vi end går i kirke, er det meningen, at vi skal kunne opleve dette møde med Gud, opleve en slags kommunikation med det hellige, det ophøjede. Det må ikke tage sig ud ligesom i templet i Jerusalem den dag, hvor Jesus opsøgte det, og ikke kunne finde Gud dér, fordi Han var blevet jaget ud af sit eget hus som følge af menneskers verdslige og økonomiske stræben. Ingen tjener kan tjene to herrer, siger Jesus. Du kan ikke tjene både Gud og mammon. Vi er nødt til at vælge side.

I dagens evangelium udfordrer og provokerer Jesus folket til at vælge side – for eller imod Guds rige. Jesus vil have os til at tænke stort. Ikke hvad der er stort i menneskers øjne, i verdens øjne, men hvad der er stort i Guds rige. Hvad der er stort i Guds øjne. Og den eneste måde at finde ud af det på, er at lytte nøje til, hvad Jesus fortæller os. Jesus er Guds søn og budbringer her på jorden. Der kan ikke være andre fuldkomne repræsentanter for Guds vilje end ham. Hverken paver eller magtfulde præsidenter i denne verden kan med rette kalde sig sande Guds talerør. Det er også blasfemi. Gud har kun en eneste søn, som er helt og holdent fejlfri og uden synd, Jesus Kristus.

Derfor er Jesus den eneste, vi kan sætte vores lid til i åndelige spørgsmål, når det gælder spørgsmålet om at tro. Og hver gang vi hører mennesker tage ordet Gud i deres mund, så må vi lytte til vort eget hjerte og teste ånden i det, der bliver sagt, om det er noget der bygger op eller bryder ned. Om det virkelig er om Gud, der tales om, eller bare vores forfængelige billede af Gud. Er det Guds ord, der lyder, eller er det ikke.

Vi er nødt til hver især at tage ansvar for vores egen tro og ikke lade os føre bag lyset af denne verdens magter, der tror, at de véd, hvad der er bedst for os. Alene Gud véd, hvad der tjener os bedst, og derfor er vi nødt til at spørge Ham om råd og vejledning – igen og igen.

Vejen til fred går gennem troen på Guds ønske om og vilje til at være Gud for alle mennesker på jorden, før, nu og i al fremtid.

Amen